

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **M. O.**
zastoupený: Mgr. Hana Havelková, advokátka, sídlem Jaltská
989/7, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 4. 8. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2022, č. j.
OAM-45/LE-LE05-LE05-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2022, č. j. OAM-45/LE-LE05-LE05-2022 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o**

azyly), neuděluje; doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit. Důvodem pro takový postup žalovaného byla skutečnost, že žalobcem tvrzené azylově relevantní skutečnosti nebylo možno podřadit pod žádný z azylových důvodů, přičemž splnění podmínek pro vyloučení možnosti udělit doplňkovou ochranu spatřoval žalovaný v trestné činnosti žalobce spáchané v Moldavsku, o níž panuje důvodné podezření z jejího spáchání.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vyjádřil žalobce svůj nesouhlas s napadeným rozhodnutím pro jeho nedostatečné odůvodnění a vnitřní nekonzistentnost. Poté v první části žaloby namítal žalobce splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to konkrétně příslušnost k určité sociální skupině a národnosti, když by byl jako Ukrajinec vystaven pronásledování v zemi původu z důvodu nuceného nástupu do vojenské služby. Na tomto místě žalobce zdůraznil, že násilí a služba v armádě není slučitelná s jeho přesvědčením pacifisty. Kdyby byl nucen nastoupit do vojenské služby, došlo by rovněž k ohrožení jeho života, neboť není trénován k boji. Pro případ odmítnutí nástupu do vojenské služby mu hrozí trest odnětí svobody. Současně poukázal žalobce na ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině, který je namířen proti ukrajinskému obyvatelstvu, které je systematicky napadáno nepřátelskou armádou právě pro svou národnost. Dále žalobce sdělil, že o jeho osobě bylo vedeno vydávací řízení do Moldavska dle zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen zákona č. 104/2013 Sb.). Žalobce ve vydávacím řízení uplatňoval důvody podle § 91 odst. 1 o) a p) zákona č. 104/2013 Sb. V souvislosti s tím žalobce také poukázal na to, že pochybnosti o průběhu vyšetřování protiprávního jednání, jež je mu v Moldavsku kladeno za vinu, nebylo předmětem vydávacího řízení. Předmětem tohoto vydávacího řízení bylo toliko zjištění, zda vydání žalobce nebrání některý z důvodů uvedených v § 91 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., tedy zda je vydání přípustné či nikoli. Žalobce dále napadal postup žalovaného, když ten nevzal řádně v potaz žadatelem tvrzené skutečnosti a vycházel jen z obecných zpráv založených ve spisovém materiálu. Žalovaný tak měl pominout věk žadatele, jeho zdravotní stav (který je dobrý) a tedy předpoklad jeho povolání do armády. Žalovaný měl rovněž pominout i skutečnost rozvoje válečného konfliktu. V druhé části žaloby žalobce rozporoval postup žalovaného stran vyloučení možnosti udělit doplňkovou ochranu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na neexistenci důvodného podezření. Dále žalobce poukázal na to, že v trestním řízení vedeném v Moldavsku nevyvstala důvodnost a relevantnost vznesených obvinění. Žalobce rovněž konstatoval jím shledaná porušení jeho práv v probíhajícím trestním řízení v Moldavsku. Žalobce byl i toho přesvědčen, že pochybení se dopustil i státní zastupce ČR, který nepostupoval dle § 92 odst. 5 zákona č. 104/2013 Sb., když mu žalobce sdělil skutečnosti o skutku, který je vyšetřován (žalobce měl být také obětí skupiny, kdy pracoval pouze jako řidič, který měl osoby odvést na určité místo) a neučinil podrobnější předběžné šetření a nevyrozuměl prostřednictvím ministerstva cizí stát o stanovisku žalobce a nepožádal ministerstvo o opatření vyjádření cizího státu. Žalobce měl za to, že důvodnost jeho trestního stíhání a to, že se dopustil nějakého protiprávního jednání, nebyla prokázána a současně nebyla ctěna zásada presumpce neviny. Žalobce se tedy domnívá, že žalovaný pochybil v hodnocení důkazů a z nich vyslovil nesprávné právní závěry o existenci

důvodného podezření ze spáchání zvlášť závažného zločinu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 23. 8. 2022 popřel žalovaný oprávněnost žaloby, neboť neshledal námitky žalobce důvodnými. Poté žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obecná obava z války na Ukrajině, snaha zabránit svému vydání k trestnímu stíhání do Moldavska a snaha zlegalizovat si svůj pobyt na území ČR, aby zde mohl být s rodinou. Dále žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné důvody, které by vedly k názoru, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Naopak výslovně prohlásil, že na Ukrajině neměl nikdy žádné problémy. Snahu zůstat v ČR, ani snahu zabránit svému vydání k trestnímu stíhání do Moldavska, těmito důvody dle žalovaného podřadit nelze. Dále žalovaný uvedl, že žalobce je důvodně podezřelý ze spáchání zločinu obchodování s lidmi dle čl. 165 moldavského trestního zákona. Jak konstatoval Krajský soud v Plzni (dále jen „KS v Plzni“), tak žalobci přičítané protiprávní jednání odpovídá právní kvalifikaci zvlášť závažného zločinu obchodování s lidmi dle § 168 odst. 2 písm. e) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. V této souvislosti žalovaný zmínil také to, že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem OS Cheb sp.zn. 2 T 3/2019 ze dne 25. 3. 2019, který nabyl právní moci téhož dne, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2,5 roku pro spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a písm. c) trestního zákoníku. Jelikož však OS Cheb již rozhodl, že se žalobce ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil, přihlížel žalovaný k tomuto odsouzení pouze jako k přitěžující okolnosti. Co se týče povahy zločinu, z jehož spáchání je žalobce důvodně podezřelý, konstatoval žalovaný, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážený“ ve smyslu zákona o azylu. Z těchto uvedených důvodů byla aplikace neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, zcela na místě a je též řádně odůvodněna. Dle žalovaného neobstojí ani námitka zpochybňující zákonnost samostatného vydávacího řízení. Dne 29. 3. 2022 obdržel žalovaný usnesení KS v Plzni ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Nt 101/2022, kterým KS Plzeň **rozhodl o** přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Moldavska. Z usnesení současně vyplynulo, že KS Plzeň přijal záruky poskytnuté moldavskou stranou, že trestní řízení nebude vedeno z důvodu jeho rasy, náboženství, pohlaví, národnosti, etnického původu nebo politických názorů, že žalobce nebude bez souhlasu ČR vydán třetímu státu a nebude stíhán ani souzen za jiné činy, než pro které je žádáno jeho vydání, a že nebude vystaven mučení a nelidskému nebo ponižujícímu zacházení a bude mít přístup ke spravedlivému procesu. KS Plzeň dospěl na základě poměrně obsáhlého dokazování k závěru, že poskytnuté záruky jsou spolehlivé a že neexistuje žádný důvod považovat kroky podniknuté moldavskými orgány činnými v trestním řízení za nezákonné a porušující zásady spravedlivého procesu. Stejně tak neshledal žádnou indicii svědčící o tom, že by žalobci v případě vydání do Moldavska hrozilo porušení jeho práv na spravedlivý proces a že by proti němu vznesené obvinění nebylo důvodné. Žalovaný taktéž poukázal na to, že soud rozhoduje toliko o přípustnosti vydání žalobce, nikoli o samotném vydání. Tato

pravomoc je svěřena ministru spravedlnosti. Za důležité považoval žalovaný také uvést, že řízení o vydání je naprosto samostatné řízení a plně samostatné od řízení o mezinárodní ochraně. Také neudělení humanitárního azylu považoval žalovaný za řádně odůvodněné. V závěru žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí je velmi podrobné a také skutkový stav byl jednoznačně a průkazně řádně zjištěn. V napadeném rozhodnutí je též podrobně rozebráno a zdůvodněno, že ani za situace probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, není tato okolnost důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, viz také dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, (osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu nejsou považovány za uprchlíky). Na takový případ pamatuje zákon o azylu v ustanovení § 14a, a to právě z toho důvodu, že existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žalobce nemůže být důvodem pro udělení azylu. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

4. V replice ze dne 4. 9. 2022 žalobce mimo již v žalobě uvedené argumenty dále doplnil, že byl v Moldávii vystaven soudnímu procesu, kde je ohrožen vysokou trestní sazbou. Ovšem jak měl poukázat sám žalovaný, tak žalobce byl již v minulosti za podobné jednání odsouzen na Území ČR (OS Cheb sp.zn. 2 T 3/2019 ze dne 25. 3. 2019, který nabyl právní moci téhož dne, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2,5 roku pro spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a písm. c) trestního zákoník), kde mu soud vyměřil podmíněný trest odnětí svobody, žalobce se osvědčil a další trestnou činnost již nepáchal, došlo u něho k nápravě. Tedy pokud je na jedné straně poukazováno, že se žalobce dopustil na území ČR obdobné trestné činnosti jako v Moldávii, tak není možné trestnou činnost v Moldávii považovat za zvlášť závažnou a není možné říci, že žalobce je ohrožen vysokou trestní sazbou trestu odnětí svobody. *Žalobce se také domníval, že má plné právo na udělení doplňkové ochrany a není možné na něj aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jelikož se nedopustil žádného vážného zločinu. Z podkladů, které měl k dispozici KS v Plzni ve vydávacím řízení, nevyplývá, že by zde bylo důvodné podezření o tom, že žalobce spáchal skutek, pro který je požadováno jeho vydání. Rovněž poukázal na to, že řízení, které proběhlo v Moldávii, se jeví jako řízení neodpovídající standardům demokratických států.*

V.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

VI.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu má soud za prokázané, že dne 8. 3. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dále bylo v průběhu správního řízení potvrzeno, že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem OS Cheb sp.zn. 2 T 3/2019 ze dne 25. 3. 2019, který nabyl právní moci téhož dne, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2,5 roku pro spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Dále bylo zjištěno, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Nt 101/2022, bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Moldavska. Z usnesení vyplynulo, že žalobce je v Moldavsku trestně stíhán pro trestný čin obchodování s lidmi dle čl. 165 odst. 2 písm. b) a d) moldavského trestního zákoníku. Z téhož usnesení rovněž vyplynulo, že KS Plzeň přijal záruky poskytnuté moldavskou stranou, že trestní řízení nebude vedeno z důvodu jeho rasy, náboženství, pohlaví, národnosti, etnického původu nebo politických názorů, že jmenovaný nebude bez souhlasu ČR vydán třetímu státu a nebude stíhán ani souzen za jiné činy, než pro které je žádáno jeho vydání, a že nebude vystaven mučení a nelidskému nebo ponižujícímu zacházení a bude mít přístup ke spravedlivému procesu. KS Plzeň dospěl na základě poměrně obsáhlého dokazování k závěru, že poskytnuté záruky jsou spolehlivé a že neexistuje žádný důvod považovat kroky podniknuté moldavskými orgány činnými v trestním řízení za nezákonné a porušující zásady spravedlivého procesu. Stejně tak neshledal žádnou indicii svědčící o tom, že by žalobci v případě vydání do Moldavska hrozilo porušení jeho práv a nespravedlivý proces a že by proti němu vznesené obvinění nebylo důvodné. Z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 27. 4. 2022 poté žalovaný zjistil, že důvodem jejího podání je především obava z předání do Moldavska k trestnímu stíhání a obava z války na Ukrajině.
9. Dle § 12 písm. b) zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
10. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“*
11. První skupina žalobních námitek směřovala vůči postupu žalovaného, který nepřistoupil k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to především v té části týkající se příslušnosti k určité sociální skupině a národnosti. V tomto směru žalobce předně namítal, že je pacifista a byl by nucen k nástupu do armády a zapojení se do bojů; rovněž sdělil, že by byl pronásledován z důvodu své národnosti.
12. Na prvním místě soud odkazuje na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Z citace uvedeného ustanovení plyne, že původcem pronásledování nemůže být cizí stát, v tomto případě Ruská federace. Z uvedeného důvodu tak není důvodná obava žalobce z pronásledování pro jeho národnost.

13. Problematikou povolání do vojenské služby se opakovaně zabýval NSS při své rozhodovací činnosti, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud proto v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, který uvádí, že: „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“ Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války je nutné uvést, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se proto zcela ztotožňuje s názorem žalovaného a uvádí, že výkon vojenské služby nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V tomto směru odkazuje soud dále na ustálenou judikaturu NSS ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 168/2018 – 36 „[9] *Ani stěžovatelova obava z povolání do vojenské služby sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (viz usnesení čj. 10 Azs 2/2016-33, bod 9). NSS nadto podotýká, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní a existuje i možnost tzv. alternativní služby (viz usnesení ze dne 11. 8. 2016, čj. 2 Azs 135/2016-31). Důvodem udělení azylu není ani hrozba trestního stíhání a postihu za nenastoupení do vojenské služby, pokud se tak neděje způsobem porušujícím lidská práva (viz usnesení ze dne 15. 6. 2016, čj. 4 Azs 72/2016-29, body 15 a 16).*“ V tomto směru soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Co se týče žalobcova pacifistického přesvědčení, hodnotí tato tvrzení soud jako nevěrohodná. Jak vyplývá z rozsudku OS Cheb sp.zn. 2 T 3/2019 ze dne 25. 3. 2019, není žalobci cizí použití zbraně (ač ne střelné) k vyhrožování a ublížení na zdraví jiným osobám. Toto zjištění se hrubě neslučuje s tvrzením žalobce o jeho pacifistickém přesvědčení. Věrohodnost žalobce dále v tomto směru prolamuje skutečnost, že zmíněným rozsudkem OS v Chebu byl žalobce uznán vinným na základě uzavřené dohody o trestu a vině, tj. žalobce se k jednání, které mu bylo kladeno za vinu, sám přiznal. Nyní však žalobce tuto vinu popírá, ač skutečnost je v rozporu s takovým tvrzením. Rovněž se tato tvrzení poprvé objevila až nyní v žalobě. Žalobce dále neuvedl, jaké další překážky ve smyslu náboženství či jiného přesvědčení by mu v nástupu do armády bránily. Výkon vojenské služby, tj. i nasazení do války je tak zcela v souladu s českým i mezinárodním právem.
14. Dále spatřuje soud důvody, proč nelze žalobci udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu ve skutečnosti, jež tvrdil už žalovaný, a to že dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu nejsou považovány za uprchlíky. V tomto smyslu poté žalovaný správně poukázal na existenci ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, který za tímto účelem pamatuje na situace spočívající v svévolném násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ostatně jeví se jako nelogické, aby zákon o azylu

umožňoval udělení mezinárodní ochrany jak ve formě azylu, tak ve formě doplňkové ochrany za tytéž potíže.

15. Dále žalobce napadal závěry žalovaného o prokázání důvodného podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Současně namítal nerespektování zásady presumpce nevinny a nesprávného posouzení pojmu závažný zločin.
16. V první řadě považuje soud za nezbytné vypořádat námitku nerespektování zásady presumpce nevinny. Žalobcovou optikou se jedná zejména o výtku týkající se absence pravomocného rozhodnutí o odsouzení žalobce v Moldávii. Na tomto místě soud odkazuje na samotné znění ustanovení § 15a zákona o azylu, které stanovuje podmínku pro jeho aplikaci tím, že „postačuje“ důvodné podezření. Pouhým jazykovým výkladem tak lze dospět k závěru, že zákonodárce nestanovil podmínku pro aplikaci v podobě existence pravomocného rozhodnutí o vině, nýbrž důvodného podezření. Dále je tento pojem nutno vykládat zcela v kontextu konkrétního případu a musí být dále podrobeno podrobným úvahám. Závěry soudu, stejně jako žalovaného, dále potvrzuje logický výkladový rozdíl mezi ustanovením § 15a a 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu, kde zákonodárce již explicitně vyjádřil podmínku pro aplikaci příslušného ustanovení v podobě pravomocného rozhodnutí. Pakliže by zákonodárce zamýšlel stejný postup i v případě ustanovení § 15a zákona o azylu, jistě by tak učinil výslovně i v případě ustanovení § 15a zákona o azylu. V této části se tak soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného obsaženými na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný došel k totožným závěrům. Dále v tomto směru odkazuje soud na rozsudky ze dne 15. 8. 2019, č. j. 13 Az 17/2019 – 48 a ze dne 2. 10. 2019, č. j. 41 Az 1/2019 – 35.
17. Co se týče důvodného podezření, že se žalobce dopustil závažného zločinu, nepadají dle názoru soudu o splnění této podmínky žádné pochybnosti. Žalovaný se velmi podrobně a přesvědčivě s touto otázkou vypořádal na str. 8-11 napadeného rozhodnutí. Zejména v tomto směru soud poukazuje na existenci usnesení KS v Plzni ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Nt 101/2022. Zmiňované usnesení vypovídá o důvodnosti podezření žalobce ze spáchání trestného činu, pro který je s ním v Moldavsku vedeno trestní řízení. Správně bylo přihlédnuto k propojenosti žalobce s osobami, na základě jejichž oznámení je v Moldavsku trestně stíhán, s kterými přišel do kontaktu a prakticky zajišťoval jejich zjevně nelegální zaměstnávání v ČR, včetně toho, že jim vyplácel část odměny za práci. Z výpovědi žalobce v rámci trestního řízení, ale i azylového řízení, také zcela zjevně vyplynulo, že si byl vědom toho, že těmto osobám nebyla vyplacena celá odměna za práci. V případě jednání žalobce v Moldavsku kladnému za vinu, jak správně podotkl žalovaný, by se mohlo jednat o trestný čin obchodování s lidmi, jak je definován v § 168 trestního zákoníku, přičemž podřazení takového kriminálního jednání trestnému činu obchodování s lidmi dle čl. 165 moldavského trestního zákona by tedy bylo odpovídající. Současně samotná obhajoba žalobce nevylučuje spáchání uvedeného trestného činu, neboť ten ani nepopíral, že mohlo dojít ke spáchání zločinu, nýbrž že on sám s věcí nemá nic společného a pouze vykonával příkazy jiné osoby. Jako další významný důkaz pro důvodné podezření ze spáchání vytýkaného protiprávního jednání v daném případě slouží výpovědi celkem čtyř poškozených. Na místě byla i poznámka žalovaného o důvodnosti podezření, kterou žalovaný poukázal na fakt, že žalobce byl za obsahově podobnou trestnou činnost odsouzen také v ČR (OS Cheb sp.zn. 2 T 3/2019 ze dne 25. 3. 2019), když se dopustil zločinu vydírání za použití násilí, s nejméně dvěma dalšími osobami a se zbraní vůči zahraničním pracovníkům, tentokrát ukrajinským, v ČR. Na tomto místě soud rovněž připomíná, že žalobce svou vinu v řízení před OS v Chebu nyní popírá, avšak nutno uvést, že v daném řízení se sám ke spáchání trestného činu vydírání doznal, když vinným byl

uznán na základě dohody o vině a trestu. S ohledem na výše uvedený řetězec důkazů, považuje soud ze strany žalovaného prokázání důvodného podezření ze spáchání trestného činu obchodování s lidmi dle čl. 165 odst. 2 písm. b) a d) moldavského trestního zákoníku, žalobcem za dostatečné, přesvědčivé a nacházející oporu ve správním spise. Současně soud zdůrazňuje, že úkolem žalovaného nebylo prokázání viny žalobce, nýbrž prokázání důvodného podezření. Tento rozdíl se odráží především v dokazování, kdy míra nutné pravděpodobnosti pro rozhodnutí je nižší, než v samotných trestných řízeních (viz rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007.)

18. K závažnosti trestného činu odkazuje soud na str. 9-11 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný závažností trestného činu v Moldavsku ve smyslu ustanovení § 15a zákona o azylu zabýval. V daném případě se žalovaný s povinností vykládat pojem „závažný zločin“ vypořádal velice podrobně a bez ponechání prostoru k pochybám o důvodnosti aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž předestřel vnímání § 15a v kontextu mezinárodního práva a práva Evropské unie. Poté zejména uvedl následující skutečnosti hovořící ve prospěch výkladu pojmu „vážný zločin“ dle žalovaného. Nejříve provedl žalovaný vymezení pojmu „vážný zločin“ dle § 15a zákona o azylu optikou trestního zákoníku dle § 14 odst. 1. Aby žalovaný dostal své povinnosti tak, jak mu ukládají mezinárodní závazky (kvalifikační směrnice a Úmluva o právním postavení uprchlíků) zohlednil i další faktory, přičemž vodítkem mu byla Úmluva o právním postavení uprchlíků. V intencích uvedené judikatury a mezinárodních závazků, žalovaný dále uvedl, že žalobce je důvodně podezřelý ze spáchání zločinu obchodování s lidmi dle čl. 165 odst. 2 písm. b) a d) moldavského trestního zákoníku, když v úmyslu vykořisťovat formou nucené práce podvodem vědomě předstírající lživé skutečnosti vylákal prostřednictvím další osoby celkem čtyři poškozené s příslibem zajištění legální a dobře placené práce do ČR, kde je přiměl pracovat bez pracovní smlouvy a povolení a posléze jim vyplatil jen malou část slíbené odměny. KS v Plzni konstatoval, že popsané skutky odpovídají právní kvalifikaci zvláště závažného zločinu obchodování s lidmi dle § 168 odst. 2 písm. e) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Zločin obchodování s lidmi dle § 168 odst. 2 písm. e) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku je jednoznačně definován jako úmyslný. Za jeho spáchání je stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí pak 8-15 let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvláště závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvláště závažný zločin a lze tak konstatovat, že zločin, pro který je žadatel důvodně podezřelý, je obecně považován za vážný. Vzhledem k trestní sazbě dle čl. 165 odst. 2 písm. b) a d) moldavského trestního zákona, která činí 10-20 let odnětí svobody, lze uzavřít, že také v Moldavsku je tento zločin obecně považován za vážný. Současně byla vyhodnocena míra společenské škodlivosti podle charakteru trestné činnosti jako velmi vysoká. V tomto ohledu se zabýval žalovaný především dopadem jednání žalobce do sféry poškozených, kdy může mít takové jednání zcela kritický dopad do jejich životů. Zejména v této souvislosti poukázal na naprosté pošlapání a nerespektování práv osob, které jsou touto činností vykořisťovány. Současně jsou tímto způsobem využíváni často lidé pocházející z chudších zemí, pro něž má následný návrat mnohdy citelnou dohru v podobě fatálního dopadu na finanční a další život. Rovněž žalobce poukázal na celospolečenské vnímání této problematiky a dopady této kriminální činnosti, která se projevuje jak v zemi osob poškozených, tak v zemi, kde k trestné činnosti došlo. V tomto směru poté žalovaný dále uvedl: *„V zemi původu se stát a celá společnost musejí vypořádat s důsledky ekonomické marginalizace poškozených, a to mj. zvýšenými nároky na sociální systém. V hostitelské zemi*

pak dochází k závažnému pokřivování trhu práce i konkurenčního prostředí vyplývajících z nelegální práce. Státní rozpočet a zdravotnický i sociální systém pak přicházejí o významné sumy z neuskutečněných odvodů z nelegálního zaměstnávání. Na obchod s lidmi se pak nabaluje další mnohdy ještě závažnější, např. násilná, kriminalita a celkově působí proti vládě práva a spoluvytváří atmosféru nedůvěry ve stát. Pachatelé zneužívají důvěry a zranitelnosti svých obětí a profitují na jejich vykořisťování.“ Dále se soud ztotožnil s tvrzením žalovaného, kdy ten uvedl, že: „(...) ze strany žalobce se jedná o systematický a dlouhodobý modus jednání a nikoli o nahodilý jednorázový čin. Postoj žalobce, který je dle výše odkazované judikatury také důležitým hlediskem, pak ukazuje jeho vyjádření k jeho odsouzení v ČR, když zcela v rozporu s obsahem rozsudku OS Cheb svou vinu popírá, třebaže ji v trestním řízení uznal, díky čemuž dosáhl v rámci dohody o vině a trestu mírnějšího potrestání. Dokonce označuje sám sebe za oběť. Z výpovědi jmenovaného tak jednoznačně vyplývá, že ve skutečnosti neprojevuje naprosto žádnou sebereflexi a vlastně si dosud vůbec nepřipouští svou vinu.“ V souhrnu považuje soud takové odůvodnění za naprosto dostatečné a přezkoumatelné; žalovaný dostal své povinnosti posuzovat pojem „závažný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v širších souvislostech, při zhodnocení více faktorů, jak mu ukládá zákon, mezinárodní úmluvy i judikatura. Polemika žalobce nad tvrzením žalovaného stran spáchání obdobné trestné činnosti na území ČR a v důsledku toho neshledání takové závažnosti trestného činu v Moldavsku je naprosto neopodstatněná. Žalobce byl v ČR odsouzen za spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Avšak v Moldavsku je žalobce obviněn ze spáchání trestného činu obchodování s lidmi dle čl. 165 odst. 2 písm. b) a d) moldavského trestního zákoníku, kterému v ČR odpovídá závažný zločin obchodování s lidmi dle § 168 odst. 2 písm. e) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, což jasně deklaruje závažnost jednání žalobce. Tvrzení žalovaného o podobnosti trestné činnosti se tak vztahovala pouze k určitým dílčím skutkovým podobnostem, nikoliv právní kvalifikaci, potažmo závažnosti takového trestného činu.

19. Závěrem neshledal důvodné soud ani námitky týkající se předání žalobce k trestnímu řízení do Moldavska. Předmětem tohoto řízení je posouzení a následný přezkum žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR pro možné pronásledování či hrozící vážnou újmu, která žalobci v zemi původu hrozí, v daném případě na Ukrajině. Není povinností žalovaného ani předmětem řízení o mezinárodní ochraně posuzovat hrozící újmu pramenící z možného předání žalobce k trestnímu řízení ve státě, jenž si žalobce vyžádal a není jeho zemí původu. Vyhodnocení této otázky je předmětem vydávacího řízení, v daném případě konkrétně vedeného u KS v Plzni pod sp. zn. 1 Nt 101/2022, kdy KS v Plzni rozhodl dne 23. 3. 2022, č.j. 1 Nt 101/2022 o jeho přípustnosti. Žalovaný není nadán pravomocí toto soudní rozhodnutí jakkoliv přezkoumávat či jej zpochybňovat.
20. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně neuváděl skutečnosti podřaditelné pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a současně byly splněny podmínky pro aplikaci vylučujícího ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů. Soud zároveň považuje za potřebné uvést, že toto rozhodnutí nepředjímá bezpodmínečnou povinnost žalobce vycestovat z území ČR, neboť cizinecké právo ČR nevyklučuje možnost, aby žalobce setrval na území ČR na základě jiného titulu, například dle zákona č. 221/2003 o dočasné ochraně cizinců či na základě zákona č. 326/1999 Sb. o

pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Soud proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. října 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně